

„Pražský pepík“ Heim ve Zlíně zasadil kořeny

Někdejší hokejový útočník řešil během kondičního soustředění taktiku se Slavomírem Bartoněm v hospodě se sklenicemi od piva



deník
Daniel Ostrčilík
redaktor

daniel.ostrcilik@denik.cz

Zlín – „Jsem pražskej pepík,“ přihlásil se hned na úvod ke svému původu někdejší hokejový útočník Karel Heim. Do tehdejšího Gottwaldova přišel ve svých dvaceti letech, aby posílil prvoligového nováčka pro sezonu 1960/61.

A už zůstal. Natrvalo.

KDYŽ TADY ZÁŘIL

„Považuji se za Morávka. Nikdy v životě bych se do Prahy nevrátil. Mám tam sestru, i rodiče tam bydleli,“ přiznává 75letý stále vitální chlapík.

Lákali ho třeba i do Litvínova, ale nepochodili. „Coby voják jsem tam byl týden, ale poté jsem Jaroslavu Walterovi říkal, že jsem tam za celou dobu neviděl sluníčko. Z povrchových dolů se dělaly mraky. Ještě jsem měl možnost jít do Českých Budějovic, ale pořád mě táhlo město Gottwaldov,“ připomíná Karel Heim.

Zamiloval se. Má rád přírodu, příjemné prostředí. To mu prý město obuvi nabídlo. „Jako mladý kluk jsem byl v Jablůnce, kam se jezdilo se školou. Zavítali jsme však i do města a líbily se mi zdejší domky, kolem nich samá zeleň,“ vysvětluje, proč zrovna zdejší podnebí ho uchvátilo a zvolil si ho za nový domov.

Přitom vyrůstal v ČLTK, následně pak pod hlavičkou Motorletu Praha. V dětství hrával oba nejoblíbenější sporty, s fotbalem pak sekl v dorostu. V 16 letech přestoupil do Tatry Smíchov a následně do mužů, kde odehrál jako bažant dva roky. Poté zamířil na vojnu. „Jako mladý bažant jsem tam hrál do 18 let, než jsem šel na vojnu. Jednu sobotu mi přišel telegram a oznámení, že mám nastoupit do Dukly Jihlava. Spakoval jsem si věci a jel jsem. Přišlo nás tam sedm. Dukla byla zrovna na soustředění v Hodoníně. Oblékli nás do vojenského úboru, dali nám vojenskou knížku a vlakem jsme za nimi jeli do Hodonína,“ vybavil si Heim.

Řekli mu: Rozluč se z hokejem

Setkal se tam s trenérem Jiřím Antonem, místo něj pak přišel legendární Pitner a pod ním strávil celé dva roky. A na místo v sestavě byla velká konkurence. „I proto jsem chtěl za každou cenu hrát ve dvojzápase v Chomutově a Litvínově. Jenže jsem měl zrovna hnisavou angínu. Prv-

ní zápas jsem ještě odehrál, ale v Litvínově mě položili do místnosti s vysokými horečkami. Převezli mě pak přímo do jihlavské nemocnice. Pan primář za mnou přišel a řekl mi: Karle, nechci tě strašit, ale rozluč se s hokejem. Jako devatenáctiletý jsem to obřešel. Ledviny nemohou trpět, když zpocený usednete na střídačku. Tak jsem se začal otužovat,“ poutavě vyprávěl Karel Heim.

Z nezastavitelné mašiny Dukly také čerpala i československá reprezentace. „Když kluci odjeli na reprezentační sraz áčka a béčka, zůstalo nás tam šest. Tak jsme objednali autobus a po okolí objížděli ostatní týmy a odehráli i třeba dva zápasy za den,“ popisoval složitou roli zbylých hokejistů při reprezentačních srazech.

Nabídku ze Zlína dostal na stromě

V nezvyklé roli pak také zastihla Heima nabídka Gottwaldova během soustředění na přehradě. „Zrovna jsem šplhal po laně na strom, když přijeli ze Zlína a zeptali se mě, jestli bych nešel k nim. Domluvili jsme se,“ pousmál se Heim.

A tak od premiérové sezony 1960/1961 válel v dresu s „G“ na prsou. „V šedesátých letech byla těžká doba. V Jihlavě jsem měl, co jsem potřeboval. Třeba i obyčejnou sprchu. Když jsem ale přišel do Gottwaldova, podmínky byly jiné. Oblékali jsme se u strojovny v dřevěné boudě. Když jsme se po zápase chtěli umýt, k dispozici bylo jen jedno umyvadlo. Takže každý se jen opláchl,“ líčil tehdy rozdílné podmínky obou klubů.

„Tréninky jsme měli od šesti ráno do osmi. Přišli jsme a museli jsme postříkat led, vzít do rukou hrabla a shrábnout saze z komínů, protože se na tom nedalo bruslit,“ povídal někdejší výborný útočník.

Jenže Gottwaldovští byli v nejvyšší soutěži za otloukánky. Výjimkou nebyly ani dvouciferné porážky. „Bylo to ale fajn, byla tady dobrá parta kluků, kteří chtěli hrát. Zkoušenosti jsme teda žádné neměli. V první třetině jsme každému mužstvu zatápěli. Měli jsme sílu, elán, ale to na vítězství nestačilo,“ přiznává Heim.

Ačkoliv do Gottwaldova přišel před sezonou 1960/61, první zápas proti Sokolovu sledoval pouze ze střídačky. „Tatra Smíchov mě nechtěla pustit. Nějaký pan Haršpica, co dělal řidiče v ZPS, mě po Praze vozil s pytlím výstroje a nikdo to ode mě nechťel vzít. Na základě toho jsem nemohl hrát, protože jsem to musel vrátit, ale nikdo to ode mě nechťel,“ popisuje Heim dnes již úsměvné zážitky.

A tehdy sledoval těžkoto-



Bývalý hokejový útočník Karel Heim zažil v Gottwaldově premiérovou sezonu v nejvyšší soutěži. Ve 288 zápasech nastránil 100 gólů a přidal 65 asistencí. Foto: archiv Karla Heima

názní výprask 0:14. „Šel jsem třeba na WC a než jsem se vrátil, už jsme inkasovali další tři góly. Chytl jsem se za hlavu a říkal si, jak to bude vypadat dál. Nakonec jsme sestoupili, ale začali se měnit trenéři i hráči a postupně se úroveň začala zvedat. V pozdějších letech už z nás soupeři měli strach. Vyhrávali jsme na Kladně, v Brně nebo v Plzni,“ popsal začátky.

Tehdy naplněný zimní stadion dokázal vytvořit bouřlivou atmosféru a po návratech z velkých vítězství a postupů i ukázat vděčnost tehdejšímu gladiátorům. „Třeba po postupu do nejvyšší soutěže v roce 1963 tady před zimákem bylo spousta lidí s transpenty. Bylo to nádherné. Jako když přijel národák z olympiády. Naopak když se nedařilo, museli jsme se na schůzích s fanoušky obhajovat,“ vzpomíná Heim.

V těchto letech se na střídačce prostrídalo několik trenérů, jako byli Nováček, Kobera, Matějů, Kobranov nebo Bartoně. Především poslední dva patří mezi výrazné legendy československého hokeje. A také s nimi má netradiční zážitky tréninků a přípravy na zápas. „Třeba jsme v rámci přípravy byli na soustředění v Beskydech. Přišli jsme do hospody a tehdy nám dokonce povolil dát si pivo. Slávek Bartoně využil příležitosti a začal do nás hustit taktiku. Ukazoval nám flaškami od piva, jak by si představoval,

abychom hráli. Zkoušeli jsme to a začalo se nám i dařit. Nebo Kobranov učil brankáře pomocí lan, jak se mají pohybovat v bráně. Nebo jsme běhali po lese s činkami v rukou. Trénovali jsme jak Rusáci,“ vybavuje si výrazná postava gottwaldovského hokeje minulosti zajímavé tréninkové metody a praktiky minulosti, o němž se tvrdilo, že jeho technika byla vhodná k vyžívání.

Rozuměl si s Bavorem

Vytvořil úderné ofenzivní duo s Petrem Bavorem, nikdo už snad ani nespočítá, kolik gólů společně v jedné formaci nastránil. „To se nám nejvíc dařilo. To jsme dávali góly i ve čtyřech nebo z buly. Já jsem vyhrál buly a on rovnou střílel. Nebo opačně. V Bratislavě jsme dali sedm branek,“ vykládá. „Jednou nás trenér roztrhl od sebe a na tréninku poslal proti sobě. My jsme se bili jak psi. Pak nás raději dal dohromady,“ vyloudil na tváři další úsměv muž, který během devíti sezon v nejvyšší soutěži a 288 zápasech nastránil 100 gólů a přidal 65 asistencí.

Jednou se prosadil i proti legendárnímu brankáři ve službách Slovanu Bratislava Vladimíru Dzurillovi. „Dostal jsem puk na pravé křídlo, nájžděl jsem na něj ze strany a gólmani tehdy neměli rádi, když se střílelo bekendem. On se narovnal a skončilo to za ním. Slávy tehdy bylo moc. Dal jsem góly i Nadrchalovi. To jsem mu dával do vinklu. Pár jich dostal i Josef Mikoláš z Vítkovic,“ vzpomíná Karel Heim.

Na den 20. února 1970 ovšem nikdy nezapomene. Gottwaldov tehdy hrál na Kladně o záchranu a na dálku bojoval s Litvínovem. „Potřebovali jsme vyhrát. S kluky, se kterými jsem byl na vojně, jsem se bavil a říkal jim, ať toho nechají. Oni mi říkali, podívej se na tribunu, kdo tam je. Byl tam starý Hlinka. Měl to domluvené a my prohráli. Do toho mi po první třetině na stadion volali, že se mi narodil syn. Nechtěl jsem tomu věřit. Na to nikdy nezapomenu,“ přiznává Karel Heim.

Zahrál si také společně se svým spoluhráčem Jaroslavem Stuchlíkem i v reprezentačním dresu proti Kanadě. „Zrovna jsme trénovali na le-

Během své trenérské kariéry mezi mládeží mu prošly rukama největší osobnosti zlínského hokeje. V žácích dostal na starost Miroslava Okála. „Pamatuji si, že když jsme dělali výběr, strašně brečel. Nechtěl vůbec nic dělat. V žácích jsem ho trénoval. Pak šel nahoru. V dorostu jsem trénoval oba Hamrlíky nebo Petra Čajánka. Když přecházeli do áčka, kluky jsem rozpoznal i podle pohybu,“ říká Karel Heim.

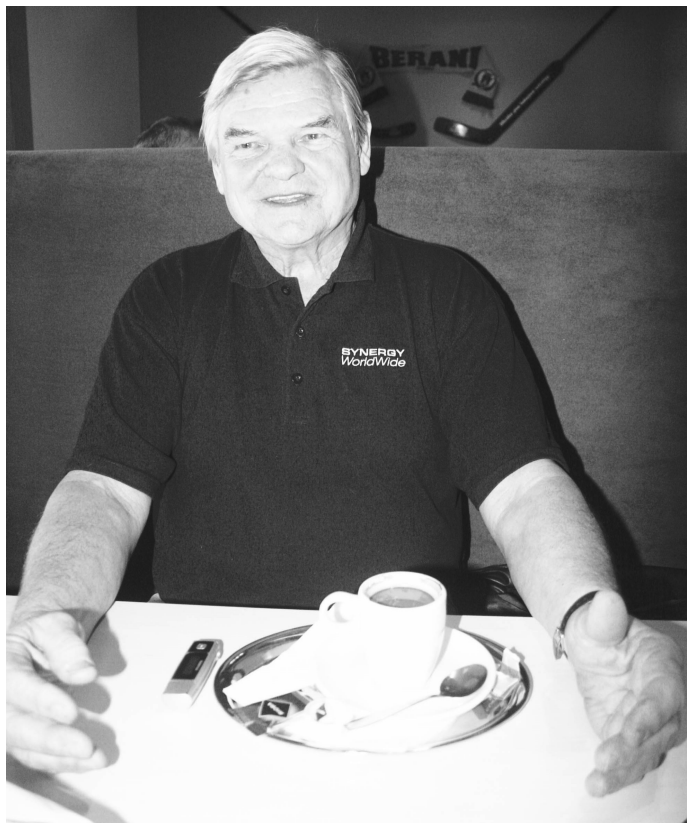
Po trenérině se dal na práci tajemníka a sekretáře, ve kterém vydržel tři roky. Ani to však nebyla idylka. „Měl jsem na starost vše od těch nejmenších až po muže. Musel jsem všechno vyjednat. Když se sem stěhoval Eduard Novák z Kladna, sám jsem na hrbetu tahal nábytek. Ani sekretářku, která by brala telefony, jsem neměl. Tak jsem využíval aspoň manželku, když přišla z práce. Dnes už má každý povinnosti a funkce rozdělené. To je brnkačka,“ vysvětluje Heim.

Současný hokej řeší s parťáky U Kovárny

V současnosti už hokej sleduje v roli diváka. Nechyběl ani na zápasech play off a sledoval jízdu za druhým mistrovským titulem. V Hospůdce U Kovárny se pak koná sedánek s bývalými spoluhráči. Nechybí například Horst Valášek, Bohumil Kožela, Eduard Svoboda, František Zelenický, Jaroslav Vašíčko a Antonín Tomaník a další. „Dvanáct se nás tam sejde a hodnotíme současnost a vzpomínáme i na minulost. A kolikrát u toho rostu,“ pousmál se Karel Heim.

Zatímco dnes osobnosti a hvězdy týmů berou výplaty v rádech statisiců a milionů ročně, Heimova generace si musela vystačit s almužnou. „Dostávali jsme výplatu třináct stovek, za vyhraný zápas jsme dostali 180 korun. Navíc moc zápasů jsme nevyhráli. To se nedá srovnat,“ popisuje.

Navíc v současnosti je již hokej na nejvyšší úrovni zcela profesionálním sportem, což v daleké minulosti nebylo samozřejmostí. „Ze začátku jsme měli uvolněné dvě hodiny od šesti do osmi, kdy jsme trénovali. Pak jsme šli do zaměstnání. Časem se to protáhlo na čtyři hodiny, pak se už nemuselo chodit vůbec. Ale já jsem pokračoval, alespoň na čtyři hodiny, abych z toho úplně nevyšel,“ vysvětluje Heim.



NA KÁVĚ s redaktorem Deníku Karel Heim vyprávěl téměř hodinu moře historek, které prožil během své kariéry. Foto: Daniel Ostrčilík



GÓL. Útočník Gottwaldova Karel Heim právě střílí jeden ze svých gólů brankářské legendě Slovanu Bratislava Vladimíru Dzurillovi. Foto: archiv Karla Heima